

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget. № 16

Sjette Møde.

Onsdagen den 6te Februar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Ved § 19 har Udvalget betænkt at ville andrage paa en forandret Redaction med Hensyn til Begyndelsen af Paragraphen, saaledes nemlig, at der istedetfor „hvis derimod Dvereenstemmelse ikke er tilveiebragt mellem de to Thinges Beslutninger“ kom til at staae de Ord: „hvis Thinget forandrer Forslaget“. Forudsat nemlig, at Thinget forkaster Forslaget og ikke vil fremme Sagen, saa vil der ikke være Tale om at sende det igjen tilbage til Folkethinget; naar Thinget derimod fremmer Sagen, men forandrer Forslaget, saa er det Tilfælde tilstede, hvor den skal sende Sagen tilbage til Folkethinget. — De derpaa følgende Paragrapher 20, 21 og 22, omhandle saadanne Forslag, som udgaae fra Folkethinget, som altsaa først have været behandlede i det og derpaa tilstilles Landstinget, og dersom Landstinget ikke er enigt med Folkethinget, sendes tilbage til Folkethinget og endelig anden Gang blive Gjensstand for Landstingets Dverveelse. Naar en saadan Sag, der først er udgaaet fra Folkethinget, kommer til Landstinget, er det jo fuldkommen i sin Orden, at den bør behandles efter de fuldstændige Former, som ere foreskrevne i de foregaaende Paragrapher om 1ste, 2den og 3die Behandling; det er da første Gang Sagen eller det Lovforslag, som Sagen angaaer, kommer under Behandling i Landstinget. Men naar dette er fæet, naar Sagen derpaa er sendt til Folkethinget, og atter kommer tilbage fra Folkethinget i forandret Form, naar da den anden Behandling skal finde Sted i Landstinget, da tale de samme Grunde for at indskrænke Behandlingen, som der vare i § 18, og derfor har Udvalget for dette Tilfælde formeent, at der ved denne

Sagens anden Behandling skulde følges de samme Regler, som ere foreskrevne i den 18de §, altsaa at der skulde forholdes efter Forskriften i § 15 for en Sags 3die Behandling; men ogsaa her med den Modification, at ethvert Medlem skulde have Ret til at stille Endringsforslag. For det Tilfælde, at disse gjentagne Behandlinger i Thingene nu ikke skulde føre til det forønskede Resultat, nemlig Dvereenstemmelse, opstaaer Spørgsmaalet om at sætte et fælles Udvalg paa den Maade, som er omhandlet i Grundloven; og det er dette, der omtales i det sidste Afsnit af § 22 og i § 23. § 22 handlede, som jeg bemærkede, om Sager, der vare udgaaede fra Folkethinget, og en saadan Sag, der var udgaaet fra Folkethinget, kunde jo føre til, at enten Landstinget, naar det andengang havde behandlet den, besluttede sig for et fælles Udvalg, eller at Folkethinget kunde beslutte sig for et saadant, uagtet Impulsen dertil ikke var kommen fra Landstinget. Den første af disse Forudsætninger omtales i § 22 i Slutningen, og den anden Forudsætning i § 23 i Begyndelsen, hvor det er Folkethinget, der tager denne Beslutning og gjør Meddelelse derom til Landstinget. Men ligesom dette kan møde i Sager, der ere udgaaede fra Folkethinget, saaledes kan det ogsaa stee i Sager, der udgaae fra Landstinget, og dertil slutte sig de følgende Ord i § 23, ved hvilke jeg dog skal bemærke, at de vistnok ville kunne undergaae en forandret Redaction, hvorpaa ogsaa Udvalget vil være betænkt, nemlig af de Ord: „eller Landstinget selv i Anledning af det Udfald, Sagen, efter andengang at være foretagen i Folkethinget, der har faaet, beslutter at forlange et saadant Udvalg“; det er navnlig den Ord „Sagen“, der forekommer mig at være mindre tydeligt. Naar nu begge Thingene saavel i dette sidste Tilfælde, hvor Sagen er udgaaet fra Landstinget, som med Hensyn til det Tilfælde, der omhandles i § 22,